

—Αντίστροφα απ' την άγρια την αντίδραση γνωστών γλυκόχυλος άχρος γλυκύλασ με, τις παιδικίσκιες θούρηρες πλανήσαντες με αντίπαλο καρπάρν εθνηγόμενον, καταρραμένο άς είναι, δ'τι μαυλίζει με χάδια κι άνοηάλλει την ψυχή μας, και στη βαθιά σπηλιά αυτή του πόνου με πλάνας και δολοφονία τη δίνει. Καταρραμένη πρώτη η γούρα ιδέα, που πάσκει μέσ' στα δίχτυα της το πνεύμα! Καταρραμένη η λαιμική που έχει ο κόσμος

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

—Παραγγέλεις δέ με ροβίζουν τέτοιες τέτοιες αγαθά πολλά 'χω να σου δώσω' μά πιά ο καιρός, ώ φίλε μου ζωνώνει γλυκά στο χαρκόκι να ριχτούμε!

ΦΑΟΥΣΤ

—Στης τευελιάς την κλίση έγώ ποτέ μου γαλήνη αν βρω, άς χορδή την 'βω αν βρω. Κι αν με ψευτείς έσύ με ξεπλανάσεις

0508

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΠΙΣΤΗ ΜΑΣ ΣΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ κ. ΤΑΚΗ ΔΩΣΑ

Γιά μας τούς επαρχιώτες, που άνέπαυτα πιστεύαμε στην άνεξάρτητη ανευκαίριση διανομή της επαρχίας κα' από τότε, που καταλάβαμε, ότι μπορούσαμε να διανεμηθούμε τη φιλολογική άνοξη του τόπου μας, διαβάσαμε όλη μας την επαρχία, ή άτέλειωτη σύφιξη, που έξελαινοθεί άς' τον περιόχηση και τον ήφιστο Τίπο της προτεινόμενης και των επαρχιών γύρω άπ' την ανευκαίριση άρπηση της επαρχίας, δεν έχει καμμία ούσιαστική σημασία κα' ούτε θύει την τύχη να γράφηι ναυούρητες σελίδες στην ανευκαίριση μας ιστορία. Τα μακροχρόνια παραγγέλματα έλινουν, που συστηματικά τις έμπορεύονται τη μεγάλη αυτή ιδέα, ή πικαλιόμορφη θεωρία των κα' ή άκαταργήτες συνανδίες των από άλλους ατομολογισμών, που τείνουν για την άσπαση των προητιών της άλλης κινήσεως, δεν πρόκειται να δημιουργήσουν καμμία συνέπεια στο ενδοίο των άσταμάρτητων προσπαθειών μας, ούτε κα' από καταβολή των κα' μεγάλωντων περισσότερο τη φλόγα, που κα' στήθη μας θερμαίνει, που τόσο τεράστια και τόσο άσπαστη μονάχη της είναι: ή μόνη χάση, που ίσως να τούς έδωκεναι πράξει, είναι το πως δώσανε την ενκαιρία στην επαρχία να τούς δείξει τα ανευκαίριση της κλήλη και να τούς διαμάρτη, που τόσο άσπαστημονή και τόσο—μερίων—ή έπιτερημένη ές βάρος της ανευκαίρισης ιδέας τους όρισε.

Όλη ή σειρά των επαρχιωτών έλινουν, που δεν τούς διακρίνει ή άσπαστη, που έχουν μορφή κα' ή άπαιλλογον με κά πάντα άπ' ή γούρευτική έλξη του κέντρου—έχουν άδύνηση την πίστη τους στην ανευκαίριση στην ανευκαίριση διανομή της επαρχίας και ο' αυτήν και μόνη έλκίζουν το μεγάλο αέθριον, που με άγνοια κερταίνουν και που κα' από μοχθό και καταβύθον. Και πράξει όλη μας να πιστεύουμε στη διανομή της σημαίνουσας έλλειψης επαρχίας, γιατί όντως με άσπαστηβήτης έλκός ανευκαίριζεται στον άγωνα για την όσο το δυνατό μεγαλύτερη πολιτισμένη της άνοξη και δίκαια γέννη ές από αίσιοδους γι' αυτό προβλέψεις. Η έ-

ΣΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ)

καλλίχρη με το λιποθυμικό νύστα τους. Τα έργα τούτα, αν να κινάτοιας προς: κτικά δέ δοίμε πως έχουν λυγνότερη φιλολογία ή κατέλοι φιλολογία κα' περισσότερο (γούρευτική).

—Ανεκροαζόμενος: Η έλκωλη της φιλολογίας είναι πικαίριος τέρας και στη μορφή, έδω κα' κίνηση την ανευκαίριση κα' απόπαρία των έλκων, το σύνθημα ή έλκωλη—για ή γούρευτική κα' ή ποικιλία ή τη μορφή κα' απόπαρία κα' έλκωλη ή τηλεπιστία κα' η παρτορία. Η ανευκαίριση άρπίζει να γεννηθεί από άνα της. Ο' έλκωλη ή ανευκαίριση άρπίζει άπ' την άρση του άπαιλλογιστή σκεπτε τον παρτορία, άς ζήση να έρρ τη μεγάλη και φαινη λευφρο, που με την φέρρ έλκωλη προς το έλκωλη.

Τότε ή τέχνη ές όδους κα' με φιλολογία.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗΣ

ΠΑΝΑΓΗ ΔΕΚΑΤΣΑ :

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟΤ' ΑΒΔΗΡΑ

(ΚΡΙΤΙΚΑ ΔΟΚΙΜΙΑ)

Ζητάς να ο' εύχαριστήσω γράφοντας σου για την ανευκαίριση ζωή των ανθρώπων, που χρόνια τώρα μοιράζομαι μαζί τους την ίδια θέση κάπου από τον θρακικό ούρανο' κι δ'τι κι' αν σημαίνει, άσπρη, φαντάζομαι, κάτι να άφελήθεις, αν είναι σοφάρι να διδαχθείς, αν πάλι είναι γαλήνα, να διασκεδάσεις. Μά πρέπει έλκω έλ άρχης να σου τινάω τους μόνον θ' άπογοητεύεις. Ο' τόπος αυτός φαίνεται δεν πλάστηκε πορ για να άπογοητεύει έλκω τους που τόν άγαπών και να δίνει τροφή στην έλκω νεία των Αθήναίων! Τι δυστύχημα όμως, όσο περισσότερο άπογοητεύεις τούς φίλους του, τόσο περισσότερο τόν άγαπών αυτό!

Μαύτεις πολλές φορές, να γνωρίσω κάποια πρόσφατα π' όλα τα άρα των Θεών ήταν συγκεντρωμένα έλκω τους με την άπαιρία έλκω συμμετρία που χαρακτηρίζει κάθε ύψηλο άριστοσύνη κα' Θεού, ή τ' άσπρωτου. Κι όμως ήταν έλκω από μερικά έλκω στυλ, τύποι κοινού, κατώτεροι και τού μετρίου άκόμα, σφάλματα καμμία της έλκω, που έστερ' από μία μεγάλη έλκω άμηση, σκαμταδός, έλκω κα' έλκω γούρι μετανυσμένη. Τέτοιον είναι και πολλοί τόποι της γής. Σηνήθος είναι άπλοι, άσπρωτοι, τίποτε που να καταπλήσσει, τίποτε που να θαμπώνη κα' ή έλκω συνέχει έλκω ένα τέτοιο μαζάκι την ψυχή, νοιάθεις τόν έλκω άου τόν άπόλυτα άναρτισμό—μενών' κα' λαχταράς από την άπαιρία του κόσμου ψυχή, που το τραγικό είναι προσευχή, το γονάτισμα άπαιρία, που ρωτάς γεμάτος ένυσταμούν αν είσαι άσπρωτοι κα' μία μυστική φωνή σου λέει πως είσαι Θεός. Κι όμως οι τόποι αυτοί ή άπαιρία έλκω μ' αιώνια πλέον σπείρ—της τη μοναδική κάποτε ο' αιώνα άσπρωτοι κα' Θεού ή ποτέ δεν γέννησαν άλλο τίποτε από μικράς ανθρώπους, μικρότερα πράγματα κα' άκόμα μικρότερες ιδέες.

Τέτοιον είναι και ο τόπος έδω. Ο' άδικοσάμε πολύ τούς άσπρωτους Αθήνας, αν τούς χαρακτηρίζουν για άσπρωτους άκινούνη ή άσπρωτοι άσπρωτοι δεν άπαιρία έλκω αυτοί αν ή άγία προς τα έργα του πνεύματος ήταν το κύριο στοιχείο του πολιτισμού, οι άνθρωποι αυτοί άσπρωτοι άπαιρία από άσπρωτοι άπ' έλκω. Κανείς δεν άπαιρία έδω που να μη παθαίνεται για τα πράγματα αυτά, που να μη θωρεί τόν έλκω του μετρίου ή ήρωα του πνεύματος.

Η άγία όμως αυτή ήμπε έλκωλη είναι ήμπε έλκωλη, αλλά τυφλά έννοιατική και διοστραμμένη. Και με τα πείς έχει πηγή της το άγιν έλκω έννοιατικό που συγκεντρώνεται, πρσά, με το έλκωλη γλυκό τα ήπια γύρω από τη λυρά την άρπική. Άπαιρία της ένγιστο στην ίδια ήμπε της μορφή, τον χωρίς τελειότητα αυτοθαλασμού, τον άσπρωτοι έλκω, τον ναρκισσισμό. Ο' λαός αυτός είναι παθολογικός έλκω της κάτου από τον θάρρ έλκω αυτοί τον έννοιατικό τους πάθος, όλα μαρταίνω,

και κα' το πνεύμα στενεμένο άσπρωται. Κι έλκωλη που άλλο προορισμό δεν έχουν παρ' να άνώνουν τούς στοχαζόμες και τα όνειρα της άπαιρίας των ο' όσο μπορεί άνωτέρως όρίσονται και καθαρότερως ούρανο, σκεμνίον τον έλκω τους άμφαλοσκότοι ούρανο, καμάρων τον άσπρωτοι έλκω τους. Πώς να άρα άσπρωτοι δεν άπαιρία άκόμα χρόνιαν μας να φανταζόμαστε, καλή μου φίλη πώς στον έλκω του μεγαλού ναού της τέχνης περιτριγυρίζουν με τέτοια άσπρωτοι άκόμα άσπρωτοι άσπρωτοι;

2. Κατά τα παράδειγμα του άσπρωτου έλκωλη που έγραψε την ιστορία των Αθήνας, άμ μπορούσε κανείς πολύ πνεύμα να κινή άς άδω των Αθήνας, αν μέσα στον άπαιρία κομψών ή έπιδούλων έλκω των άπαιρία τόν άσπρωτοι. Κάθε κα' που δεν έχει έλκω άσπρωτοι ή άγνοια κα' ή έλκω άσπρωτοι ή άγνοια, οι στοχάζομαι, ο γενικός τόπος της παρακμής της ήμπε στην ανευκαίριση της ζωής ενός τόπου. Σημειώνω στην γενικότητα τους τα θέματα τούτα πριν από κάθε μελέτη είναι άπαιρία της έλκω των πράγματων στο συγκεντρωμένο τους άσπρωτοι αν κα' έδω πρόκειται μόνο για γελοιογραφία: Η έπαιρία φανερή άγυρτα, ή τέχνη ανευκαίριση παράκρηση ή μωρία και το γερότερο, χαλασμένα μυαλά έπαιρία των ανευκαίριση χαρακτήρες. Μά πρώτος άπαιρία έλκω άπαιρία πολιτισμού είναι ή άγνοια κα' ή έλκωλη άπαιρία ο' κα' άπαιρία για τόν άσπρωτοι τον ύψηλοτον τίτλο της.

Η έλκωλη άνωτέρως ήμπε άπαιρία άπαιρία στην έπαιρία κα' την τέχνη, με μία λέξη ο τυχοδιωκτισμός ο' αυτά είναι κατά μέγα μέρος το αίσιο της παρακμής κα' ή καλύτερα ή άπαιρία της ανευκαίριση των έδω. Δείτρω την ή περιωρισμένες έλκω έλκω των Αθήνας από τόν καιρ που νικήθηκαν από τούς Πέρσες ή από τόν καιρ που νίκησαν τούς Πέρσες—το ίδιο κάνει—άπ' όταν δηλαδή έπαφαν να ροβίζονται πως άμ κινούνη ή να έλκωλη πως άμ μεγαλώσουν, το έλκω άπαιρία τους άπαιρία το στατικό πλαίσιο έλκω κα' χωρίς έλκω κα' άπαιρία χωρίς έλκω φυσικό ήταν λοιπόν ή στατικότητα αυτή της ήμπε της ψυχής να τελεμαίνον κάθε άπαιρία άπαιρία άπαιρία. Τρίτη αίσιο ή έλκωλη ανεύκαλης και ένιας παραδόσεως.

Ιδιαίτερη σημασία άπαιρία μόνον στο πρώτο—γιατί στο κάτω της γραφής είναι λογικό πνεύμα άντλει από καθολικότερες πηγές την αίσιο—είναι κα' την πίστη του προς τη ζωή κα' όσο για το τρίτο, όταν άπαιρία ή άλλες προποθήσεις δημιουργεί ο ίδιος κανείς παράδοση. Όχι έδω το κερατάδες έλκω της σχέσεως της ήμπε κα' της τέχνης ή έλκωλη, κα' έλκω κα' κανείς ανευκαίριση έλκωλη δεν μπορεί να τα καταπαιστώ χωρίς ν' άπαιρία κα' ταύτα, άνα φυσικά στο γράμμα που συνηγεμένη. Μά με κα' άμ άπαιρία κανείς με άπαιρία

Νότα
5/4/37

κα σχήματα να διαγράφει την ύλη
λόγεσιν ανάστασις της ζωής;

Η βάση της θρησκείας —της μίας και μόνης Αλλάρας— είναι διασηπώσιμη με ρίζα διηλη στις δύο κόρες δύναμεις της ανθρώπινης προσωπικότη-
τος, στη δύναμις και τη συναισθητική ή απιστήλη και η πίστη. Η απιστή-
μη —με την ορθή γνώση εξεργασί-
ων διασηπητικών της ζωής ιδεών—
ή η πίστη, η συμμοχόσα πνοή των ιδε-
ών αυτών. Ήθη! Δεν θα πει παρά
να θέλεις στον εαυτό σου σοφά τίς
καθόλου ηθικές της ζωής σου ιδέες
και να στήσεις απειστής ο' αυτές, μη
μόνον όφελος ότι υπήρξε απειστή,
Πολιτισμός δεν θα πει παρά να προ-
βάλλεις σαν καθήκον ενώπιον όλων
κλήρωσι λαών η θήκη αυτή. Άληθη
να μακάρισι οι λαοί που λατρεύουσι
θρησκευτικά τις φώριτες μορφές τει-
τοιων άγωνιστών της ζωής τρισίαι
τυχισμένους ή έκείνος που ύστερ' ό-
πό τον μακρό και τραχύ βρόχο κα-
τήχη με τίς γλυκαινισ απήνη υπερ-
σπένθη στην άγκαλιά του Θεού του

Τὴν τέχνη μόνον ἀσφαλτομένης καὶ οὐκ ἐν τῇ ἀνώτερῃ αὐτῇ ἡθικῇ τάττα ὑπορεῖ ν' ἀντιμετωπίζῃ. ὁ δημιουργός, ὅταν φῇ εἶναι κληθὴς ἀπὸ τῆ μυστικῇ φωνῇ τῆς φύσεως αὐτῇ. Γιατὶ ἡ τέχνη δὲν εἶναι τὸ στοιχείωμα τῶν ἐλαφρῶν ὥρων δὲν εἶναι τὴν πηλὴν ἐξεζητημένων συγκινήσεων ἀλλὰ προέκτασι τῆς ἐπιστήμης, τὴν ἀκλόηρωσι τῆς σοφίας, ὑπέρτατος προσομοίωσις τῆς ζωῆς, Ἄναμει, ἀπὸ τῆς ἀναρίθμητης γενεᾶς τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς τραγικῆς περιπέτειας τῶν ἐθνῶν, ὁ μέγας ὡκεανὸς τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρώπινης ἀποσφύρει μαζί μ' ὁ δὲ τὰ πρόσκαιρα στοιχεῖα τοῦ καὶ μόνον συνεχίζουσιν αὐτοῖς τὸν ἀερίωτον δρόμον τοῦς ἡ Ἐν τῇ στήμῃ καὶ ἡ Τέχνη. Ἡ πρώτη ὁρμή νὰ προμερὸν στὰ χέρια τῇ ἀνθρώπῳ σπών-ἀγνῶν τοῦ πρὸς τῇ φύσῃ, δεύτερῃ μυσταγωγικῇ ἀποκάλυψι τοῦ μυστηρίου τοῦ κόσμου καὶ αἰδητοποίηση τοῦ ὑπέρτατος προσομοίω τοῦ ἀνθρώπου. Πῶς θὰ τὴν τιμωτοπίσει ὁ ταπεινὸς ἀνθρώπος; Κι' ἐκεῖνοι ποὺ τραγικῆς ἀντίφασι ζωῆς δὲν ἐκράτησαν πάντοτε τὸν θεικὸν τὸν ὕψος κ' ἐν τοῖς ἐπὶ ἄσιν ὅταν γιὰ τὴ μικρότητι τοὺς πέρασαν ἀπὸ μεγάλου; κι' ἀπὸ καὶ ἀμαρτίας, ἀνάμεισιν στοὺς πολλοὺς ἐκεῖνα κι' ἵνας δρόμους γιὰ τὴν γνῶντι.

“Ὅπως ἀλλοιῶς κ' ἂν ἀντιμετώπιζε ἡ τέχνη καὶ πορ' πάντων ἡ γαλήνη τῶν τεχνῶν, ἡ ποίησις, πῶς ὁ ρις σ' αὕτην δικαιολογοῦνται ἡ ἄλλες, πρόκειται παρεξηγήσειν. Κυτᾶστε τὴν τέχνη τῶν γαλήνη τέρων βασιμῶν τῆς ζωῆς τῶν ὧν εἶναι ἐνισχυτικῆς ἀκομῆς ἀπὸ συμπληρώσεως ἀτελοῦς ζωῆς κ' εἰς γὰς τοῦτο ἀντικείμενον μόνον ἡμετέων. Ἡ τέχνη πάλι τῆς παρμῆς, πολυτέλειαν πρόσθετος κοροῦν τῆς ζωῆς καὶ πάντα κακῇ. Κυτᾶ τώρα καὶ τὴν τέχνη τῶν μεγάλων ποχῶν τῆς ἀκμῆς εἶναι ἀναγκαῖα συμπλήρωμα, ὑπερκόου, τελεσῶν κύκλο τῆς ζωῆς γιὰ τοῦτο ἐφέξε εἶναι θεμελίον καὶ στοιχειώτικον τῶν μεταγενεστέρων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ τέχνη δὲν εἶναι καὶ, δὲν σφετερίζεται, δὲν προτρέξετα ὑπερτέρορ' ἀπ' ὅλα νὰ στεγάζει καὶ νὰ ὁλοκληρῶναι ζωῇ εἶναι συμφυρῆς στῇ ζωῇ ἀντικη, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχῇ ζωῇ πρέπει πρῶτα νὰ τῆς στερῶται πολυμυρία στοιχείων τῆς ζωῆς ἵνα εἰσαίρηται δυναμικότητες τῆς ζωῆς ἀπὸ νὰ προσθέσει, μὴ ἐφαίρειται. Ἐρχεται μόνον νὰ ἐπείσει πᾶν σὲ κάθε ἀνὴρ ἀπό τῶν ἀνθρώπων ἕνα γλυκὺ πόθος σὺν ἀπὸ κάποιο φιλικὸν ἀντικείμενον τοῦ κατὰ τὴν πίσω ἀπὸ νύχτες τῶν πεπρωμένων—ὄντας τῆ θ' αἰωνίωτον ἀπόχημα. Πῶς θ' ἀντιμετωπίζοι τοῦ ὑπέρτατο ὄραμα, ἕνας ἄνθρωπος μικροῦ κοινῶ, ταπεινῶς χαρακτι-

3. Το ίδιο ποίημα της Γαλιανή ποιήσας είναι η θηϊκή συλλήψεις της ζωής: πέραν αυτού το πάν είναι μεσον και ποικιλία. Να δικαιολογήσει την υπαρέτη του ανθρώπου στον κόσμο, να τον αποκαλύψει την ύλη γενή ουσία της υπάρξεως του, να του διανοήσει τον δρόμο προς τις κορυφές της πανήρυξης καθολικής ελπίσεως, να επιτελέσει την θηϊκή του πλήρωση και τέλος να τον ρίξει μ' έρωτικό συναίσθημα στον όρμη θάνατον-Ιδού ο προσμαρξιστής Τ. άπροσμετρήτην όμως Ένασση ζωής πρέπει να κλείσει η ευεργέτρια φύσις στα στήθη του και σε τί απόκριση τον θηϊκό μεγαλειό πρέπει να άναμνηστικηθεί ο Ποιητής για να σαλπίσει μια τέτοια άπορρηχη νίκη του άνθρώπου.

Συνήθως ἡ νίκη τοῦ εἶναι τραγική.

Παλειώνοντας για την ανύψωση του μέσ' από τις δραματικές αντιφάσεις της προσωπικότητάς του και της ελπίχης του σέβειν μαζί του μέσ' από αυτές τις μάξες που οδηγεί, γίνεται το δειλαστήριο θύμα τους. Ένω τ' αίμα κυλά, από τις πληγές του, αυτός, με το βλέμμα προσηλωμένον στους ουρανούς των όραμάτων του, μιλεί για τη χώρα της επαγγελίας, με τα γαλάζια, ακίνητα πάλαι και τις ελάνθες κορυφές. Κί' έχει ακρόατες τους αιώνας. Τά ελάνθμαλλα κι' οφάντα των παιδιών, τά θαθεία βλέμματα των γυναικών, την ακήνη της μεσιότητος, τις κυνικές μορφές με τις σεβάσιμες γενιές, χάνεται στην φωνή του κάτω από τους άπαιστούς θάλαους του Χρόνου.

—«Ακούσατε ἄνθρωποι!...

...Καὶ ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας ἀν-
ταράξει μετὰ τὴν αὐγάνην δι-
αλῆ των θαλάσσης, ποὺ βέλου-
σι τὸν ἥλιον καὶ τὸν ὄρατον ἀ-
στέροιο οὐρανοῦ καὶ τὸν αἰθέρα. Ὁ
ἐκεῖνος δὲν εἶναι τὴν σταθὴν πηγαί-
ντος τὴν ἀσπίνην τοῦ ὕδατος. Ὡ-
στε Κ' εἶναι καταδικασμένοις ὅλοι τ-
οὗ ἀντικείμενοι καὶ μετὰ τὴν ἀσπ-
ίνην καὶ τὰ πλοῖα ἐκεῖ. Καὶ τὸ θ-
ρεῖ καὶ μολονται— αὐτοὺς ὀρεῖ-
ται δύναμις καὶ κατεβαίνει τροπὴ
πὸ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἐλασάται ὁ
βάθοςος στὴν κοιλὴν ὅμοιο τῆς
ρίθου, καὶ βγάλει νερό ἀπὸ τ-
οὺς βράχους, ν' ἀνοίγει δρόμο μέσ-
τὴν ἄβυσσος τῶν θαλάσσης καὶ με-
τὰ τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων καὶ
εἰς τὰς αἰῶνας τῆς ἀπειθαρχίας πλ-
λογιζάμενος ὑπεράστη νίκη καὶ ἡ-
καὶ μόνον ἀπὸ μακρὰ τὴν πατρί-
δων ὑψηλῶν οὐρανῶν του καὶ ν-
φῆσει κληρονομία, σὺ λαὸ του
νοήγουν τὸν δρόμο πρὸς αὐτὴν—
Γῆ τὴν ἁγία.

[illegible]

Καίτοι δεν υπάρχει έδω που
μή θεωρεί τον έαυτο τον μεγάλο
σοφόν εξ αποκλεισμού και αίσθη-
σής πως από γενετής καλλιέργησι-
ν' έτακτον αποτέλεσμα. Καθέ-
ν θεωρεί τον έαυτο τον μοναχό ρυ-
σθι και νομοθέτη στην περιοχή
πυλώτων. Θυμάσαι κάθε τό-
ροτότε που για να πάρνει αξία
δικό του υποκείμενο" μισεί κάθε
κώτερό του γιατί αντί να τον μι-
λώνει τον μικραίνει στα μάτια
Συνήθως δεν ενδιαφέρεται π
μόνο για την έμπορική αξία
καρπών του άφροκίω έγκλει-
στο

... και την απόκτηση των (αγώνων για τίτλους) και προέλαση... και τα λερά σκαμνιά τους, από το μικρό κοιμητήριο της πόλης, όπου ακούω και μερικά νεκρούς να με τιμωρούν, γιατί η πόλη είναι τόπος των ζωντανών και των νεκρών... (1529). Και, κωχόμενος, πρόσφατα κυλά την πέτρα του μικρού της περιφρονώντας την ζούγλη περφόρησή του, δοκιάζει θαύματα στον ήμενο κυνισμό, προτρέποντας τους παρυσιαίους τους ήρωες της ήθικης συνειδήσεως.

Ἡ ἔλευσις κριτικοῦ πνεύματος χαρακτηρίζεται καθὼς σκέπη, καθὼς ἐργασία, καθὼς προσηλυτὶς τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων ἐξού· εἶναι τὸν ἀντικείμενον πᾶσι βούλησις ποῦ δὲν ὑπάρχουσι—ὁ ἕως ἐξουδετερῶναι τὸν ἄλλον καὶ καθέναν τὸν ἑαυτοῦ τοῦ—πᾶν ἢ φοβερός συνέπτης τὸν καταβλητὸν αὐτῶν τῶν ὑπάρχοντων δὲν κατατελλόμενα τὴν ζῶντα τοῦ, τὴν ἀσκήσιν καὶ τὴν ἡμέραν. Μία μικρὴ κριτικὴ ἰκανότης, μὴ λογικὴ εὐθύτης θὰ ἐνέπνυσεν τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποῦ δὲν εἶναι διδάσκαλοι τοῦ φυσικοῦ τοῦ γεωλογοῦ καὶ χημικοῦ τὸν ἀσθενοῦς πρὸς τὸν ἑαυτοῦ τοῦ κατὰ τὸν ἑαυτοῦ θὰ μπορούσαν νὰ τὰν λαλῶν ἐκτεταμένον. Δυστυχῶς ἐξ ἡγνώσεως τοῦ ἔχει καταρτισθῇ παρρησιαστικῶς. Αποκατασταίται νὰ γίνουσι καὶ λιγότερον νὰ ἀφαιρῶνται τοὺς ἄλλους ἀπὸ τοῦ γινώσκοντος μετασχηματίζον τὴν ἰδίαν μικροπράσιν γίνονται ἀπὸ μέρα εἰς μέρα χειρότεροι. Κατὰ τοιαύτας πολλὰς φορές τὰ ὡσαύτως κέρρα μὲτωτα τὴν παιδείαν μὴ θαύμα αὐτὴ ἀναλογίζουσαν πῶς εἴ ποτε θὰ γίνουσι σὺν τοῖς πατέρεσσι τοῖς πᾶσι λίγο πενιμὲρ ἀντικείμενον τὸν πατέρων τοῦ θὰ τοῦ ἐτασμεν. Ἐπὶ ὥριστον πνευματικὸν πολιτισμὸν ποιεῖ αὐτὰ μὴ τὴν ἰδίαν στενότητα πνεύματος καὶ μὴ τὴν ἰδίαν καταβλητὴν τῶν πατέρων τοῖς θὰ παρρησιαστικῶς αὐτοὶ καὶ τὰ δικὰ τοῦ πατρός, ἀπὸ τὴν ἀνεκτικὴν αὐτῇ κληρονομίᾳ καὶ εἶται σὺν τῷ πᾶσι τὰ ἀντικείμενα ὅτι ἔθνη καὶ θεοὶ κληρονομίαν τὰ ἄλλα.

ΠΑΝ. ΔΕΚΑΤΣΑΣ